

Hoofdstuk 1

Een van de twee telefoons op zijn bureau rinkelde. De telefoon die hem aan vroeger deed denken, maar gelukkig bijna nooit meer ging. Hij pakte het toestel met het etiket "Innovatiecentrum" op de hoorn, en nam op.

'Ward Brand, Innovatiecentrum.' Hij luisterde een tijdje ... 'Ik moet u even onderbreken. Uw idee klinkt interessant. Ik heb er niet eerder van gehoord en het verdient zeker nader onderzoek. Om een eventuele subsidieaanvraag in gang te zetten, moet er eerst een intakegesprek plaatsvinden. Ik zal u het telefoonnummer geven van de collega die daarover gaat.'

Ward gaf het nummer, bedankte de man, pakte de ordner Innovatiecentrum uit de kast en noteerde het telefoongesprek en de inhoud.

'En, nog een briljant idee om zo aan het eind van het jaar de wereld te redden?' vroeg zijn collega Ed.

'Ja en nee. De beller wil subsidie voor het aanplanten van bomen boven wat nu nog de boomgrens is. Dennen en bij voorkeur kerstbomen want die kun je elke vijf jaar weer kappen en aan de man brengen. Het idee is dat wanneer de aarde twee graden opwarmt, de boomgrens ook zo'n honderd meter omhoog gaat. Daar waar de grond nu nog braak ligt, kan in de toekomst een kapitaal aan CO₂-rechten worden verdiend. Bovendien brengen die bomen zelf ook flink wat geld op.'

'Om hoeveel land zou het gaan wanneer de boomgrens zo'n honderd meter omhoog gaat?' vroeg Ed en gaf zelf het antwoord. 'Ik heb wel eens gelezen dat als je Zwitserland platslaat het twee keer groter is dan op de kaart. Wat gaat er met zo'n idee gebeuren?'

Ward zette de ordner weer op z'n plaats. 'Het Innovatiecentrum poeiert dat soort mensen meestal snel af. Ze zeggen waarschijnlijk dat het idee pas voor subsidie in aanmerking komt wanneer hij de Matterhorn heeft gekocht: briljant ... ja, uitvoerbaar ... nee.'

De andere telefoon waar gewoon "Brand" op stond, ging over.

'Ward Brand.'

Hij had zijn naam nog niet uitgesproken of het klonk: 'Hoos hier. Ik zag op de verloflijs dat je er nog tot Kerst bent. Mooi, want ik moet de directeur bijpraten over eS, eS, Be. Daar weet jij natuurlijk alles van, dus graag de drieëntwintigste om tien uur op mijn bureau.'

Kapitein-ter-zee Hoos, aanspreektitel "kolonel" en hoofd van de Afdeling Toekomstige Systemen, had een geofende militaire stem. Een stem die gewend was de lakens uit te delen en tegenspraak lastig vond.

'Wat wil de generaal weten over SSB?' vroeg Ward en sprak de letters eS, eS, Be nadrukkelijk uit om er zeker van te zijn dat hij het goed had verstaan.

'Ik zou het niet weten, maar zijn Engelse collega heeft het op de agenda gezet.'

'Is ook bekend waarom?'

'Nee! De directeur wil voorlopig ook alleen even het concept van SSB toegelicht hebben, zodat hij weet waarover het gaat. Hij heeft nu geen idee en ik ook niet meer zo precies.'

'Is het onderwerp bij hun vorige ontmoeting aan de orde geweest, zodat we even in het verslag kunnen kijken in welke context er over SSB is gesproken?' probeerde Ward.

'Nee.'

'Is het niet handig om ook Kees van Vollen te vragen? Die weet alles van die nieuwe Engelse SSB-radar.'

'SSB-radar? Jullie gaan toch over zonne-energie uit de ruimte,' klonk het kregelig.

'U heeft gelijk, ik ben er de drieëntwintigste,' zei Ward enigszins onderdanig. Het ging dus toch over Space Based Solar, eS, Be, eS, zonne-energie uit de ruimte.

Ward legde de hoorn op de haak, keek Ed aan en zei: 'Dat was Hoos, de directeur had hem naar de voortgang van Space Based Solar gevraagd. Ik dacht dat dat allang dood en begraven was. Is het toevallig bij jullie laatste Brits-Nederlands overleg aan de orde geweest?'

‘Nu je het zegt, Scott heeft het er inderdaad over gehad. Ze hebben een nieuw plan voor Space Based Solar en daar hebben ze ons ook voor nodig.’

‘Je bent toch al begin oktober in Engeland geweest?’

‘Sorry,’ zei Ed zonder overtuiging. ‘Waar had ik die aantekeningen ook al weer gelaten, zouden ze nog bij de reispapieren liggen? Ik ben met het indienen van die reisdeclaratie ook alweer veel te laat. Nog even ons kerstboompje optuigen en dan ga ik ermee aan de slag.’

Bij het schrijven van z'n Brits-Nederlands verslag keek Ed even op. ‘Had ik je al verteld dat ik direct na de Kerst een paar dagen naar Berlijn ga voor de *Annual Aerobatics Conference*. Dat is niet alleen erg gezellig, maar ook nuttig om de markt eens te verkennen. Ik wil mijn huidige kist inruilen voor een nieuwer type om bij het stuntvliegen in een hogere klasse te kunnen uitkomen. Carla gaat trouwens ook mee, ze is dol op Berlijn en geef haar eens ongelijk, de hele stad vol met kerstmarkten, en overal *Glühwein* en *Bratwurst*. Als ze daar niet van in de stemming komt dan weet ik het niet meer. Ze kan dan gelijk even langs haar zus die daar woont, die ziet ze anders natuurlijk ook niet zo vaak.’

Ed liet zijn ogen kort rusten op het modelvliegtuigje dat op zijn bureau stond, keek weer op en zei aarzelend: ‘Vergeet even wat ik net over Berlijn en Carla zei. Dat gaat voorlopig niemand wat aan.’

Na een half uurtje opende Ed zijn bureaustapel en haalde er een groen stofmapje uit. Hij streepte een oude titel door, zette er SBS op, stopte zijn verslag erin en legde het op Wards bureau. ‘Mooi dat de Engelsen weer met zonne-energie uit de ruimte zijn begonnen, ze zijn technisch ook een stuk verder dan tien jaar geleden.’

Ward pakte het verslag, begon het te lezen en hoopte dat de geschiedenis zich niet zou herhalen.

Het was al donker toen Ward thuiskwam. Door het koude en regenachtige weer rook het in de hal nog muffler dan anders, de lucht van oude boeken. Vanaf de eerste keer dat hij hier door de voordeur naar binnenstapte, had de boekenkast hem gefascineerd; niet dat hij